

איכן שפועם ליבך מאת ירון אדלשטיין

לפעמים בינואר כשהגשמים נעשים כבדים, מציפים את המדרכות, סותמים את פתחי הניקוז, וכאילו מנסים לחדור דרך הבטון לאדמה ולשורשים של הכול, בימים האלה האנשים כאן בעיר מתכנסים פנימה. רוח קרה משתוללת ברחובות, הגלים בחוף גורדון טסים לקראתך כמו שיירה אינסופית של מכשפות, זה זמן גרוע לשרירים וללב, אז האנשים פשוט מתיישיבים להם בפאב הקרוב ומבקשים בו נחמה. ובזמן ההוא, לפני עשרים ואחת שנה, באזור לילינבלום, הרבה מהם היו מגיעים לכאן, ל-Root's Bar, לא "לרוץ", "Root's", שורשים, הפאב של הרצל.

אני הייתי אז לקראת שחרור. שנאתי את הצבא, את הדרום, את התחנה המרכזית של באר-שבע, יצאתי הביתה רק פעם בשבועיים, אבל באותו שבוע בכלל הייתי במיוחדת. אבא שלי חטף התקף לב, פתאום, עשו לו צנתור וקבעו לו ניתוח מעקפים גדול. בלילה שלפני הניתוח ביקרתי אותו ואמרתי לו בפעם הראשונה בחיים שאני אוהב אותו. גמגמתי את זה רגע לפני שנפרדנו והגרונ שלי נחנק. הוא אמר לי שגם הוא, גם כן בפעם הראשונה. התאפקתי עד שנכנסתי למעלית של איכילוב ואז התפרקתי בבכי. יצאתי מבית החולים, בחוץ היה מבול, נכנסתי לחיפושית האדומה שלי, ידעתי שאני כבר לא אעצום עין באותו לילה, דפנה ואני כבר לא היינו ביחד, אז נסעתי ל-Root's Bar, ממלכת השורשים, המקום היחיד שאולי ישמור על הלב שלי מהמבול.

המבנה הוורוד המתקלף שמתגלה כבר כשפונים מרחוב הרצל, חמש מדרגות מהמדרכה לדלת עץ כבדה, המוסיקה שמתגברת ככל שהדלת נפתחת, אור אדמדם חם ומנחם, חצי גולדסטאר מהחבית בכוס קפואה, ג'וינט במחסן האחורי של הפאב, וכל הגזעים המוזרים האלה, שורשי עצים ענקיים שהיו תלויים ברחבי הפאב לצד תמונות של ג'ימי הנדריקס וולד זפלין. אני לא יודע מאיפה הרצל בכלל הביא אותם, או כרת אותם, אחד כזה ענק אפילו היה שתול מתוך התקרה באמצע הפאב, פשוט גזע עץ עצום ומפותל. דבר גדול ויפה מסתבר.

השעה הייתה עשר וחצי, שעה מוקדמת בממלכה של הרצל, שעת פתיחה. המקום היה כמעט ריק, הרצל עוד לא הגיע, היו שם רק איזה זוג באחד השולחנות, ומשה המבוגר המוזר שתמיד היה שם בקצה של הבר, וכמובן לירן הברמן שעוד היה

בהתארגנויות. התיישבתי מולו והוא מיד הניח לפני תחתית, חצי גולדסטאר וצלוחית זיתים. "מה קורה? הכול טוב?". הסתכלתי עליו. באותו רגע הבנתי שאני לא מסוגל לדבר. הצבא, הפרידה מדפנה, עכשיו אבא. משהו חונק לי את הגרון ואני על איזשהו קצה מפחיד שלא ידעתי שבכלל קיים. "הבנתי! הבנתי אותך!". אני לא הבנתי. "יותר מאוחר אני מצטרף אליך, יא נוכל". עכשיו הבנתי. העיניים שלי עוד היו אדומות מהבכי ולירן חשב שאני מפוצץ מג'וינט. אולי עדיף ככה. כרגיל הוא היה עם כפכפים. פעם הוא סיפר לי שמאז שהוא השתחרר מגולני הוא הולך רק עם כפכפים, תמיד, לכל מקום. אני לא זוכר בדיוק מה הייתה הסיבה, אני רק זוכר שמבחינת לירן הקשר בין השלוש שנים בגולני לבין הכפכפים היה ברור ומוחלט כמו השמש וכמו הכוכבים.

לגמתי מהבירה, הכוס הייתה קפואה, ובין הקיפאון שלה לקיפאון שבחוץ עטף אותי משב החום הנעים והאדמדם של ה-Root's. אכלתי מהזיתים, לגמתי עוד, הרגשתי שאני חייב להתמלא במשהו, להכניס משהו, להרגיש משהו, כל דבר שהוא רק לא התהום הזאת שנפערת לי עכשיו בנשמה. "עוד אחת?". לירן עמד מאחוריי ואסף את הכוס שמסתבר שהתרוקנה במהירות. כל כך קיוויתי שהוא ידבר איתי, שיקשקש, על כל דבר, על הכפכפים, על גולני, על הילדות שלו במרסיי, שיצחק עלי, שסתם יצחק. אבל הוא רק מזג עוד כוס ששלף מהמקפיא, ופנה למטבח כדי להוציא את ההזמנה של הזוג.

דלת העץ של הפאב השמיעה קול עמום של פתיחה. זה היה איזה נער, בן 16 או 17, רזה מאד, ג'ינג'י, נוטף מים, הוא הציץ מבעד לדלת אבל לא נכנס ורק חיפש משהו. כשהמבטים שלנו הצטלבו הוא סימן לי עם היד: "אש?". כל כך קיוויתי למצוא בכיס שלי מצית ויחד איתה כמה שניות יקרות מחוץ לעצמי. "בוא, אני אצא איתך". הג'ינג'י הצית סיגריה, הציע לי אחת, נובלס, לקחתי. הוא ינק את הסיגריה עמוק, הרגל שלו קפצה בעצבנות, העיניים שלו התרוצצו, ואני פתאום הצטערתי שקודם בבית-חולים לא חיבקתי את אבא שלי. חשבתי על זה שאף פעם לא התחבקנו, כלומר התחבקנו במבטים ובחיוך ובצחוק אבל אף פעם לא בגוף, ושאלתי הערב זאת הייתה ההזדמנות האחרונה, ואולי פספסתי אותה, ולא נפרדתי טוב. ואז הג'ינג'י התחיל לדבר, כמו יד ששולפת אותי החוצה מהתהום. אני אולי לא זוכר כל מילה שלו במדויק, בכל זאת עבר

הרבה זמן מאז, אבל אני חושב שאני זוכר את העיקר, כי כמו כל מה ששמעתי באותו לילה, גם המילים שלו נצרכו בי:

"אנשים הם כפויי טובה, בטבע שלהם, בגנים. כשפעם במאה שנים נולד בן אדם טוב יורקים לו בפנים. עשו לי ככה כל החיים. עוד כשהייתי ילד, כיתה א', השתתפתי בחוג קרטה. שנה ראשונה היה סבבה: נהייתי, הבאתי חברים, עזרתי למדריך, הכול. בשנה השנייה די נמאס, הכול התחיל לחזור על עצמו, אבל בסדר, מי אני שאקבע מה משעמם ומה לא. שנה שלישית כבר לגמרי סבלתי. די! לא רציתי את זה יותר! רציתי בכלל ללמוד לנגן על טובה. מי בכלל רוצה ללכת מכות כמו מפגר, לעשות קאטות באוויר, לספור ביפנית עד עשר? אבל אני בן אדם. אני לא עוזב כי קצת קשה. אני פשוט עשיתי מה שבראש שלי. פעם אחת - שמתי למדריך פצצות סירחון בתוך התיק, פעם אחרת, כשנלחמתי נגד ילד אחד יותר קטן ממני, שמתי אבנים בכפפות-מגן ושברתי לו את כל השיניים. מה קרה? אני סובל, שיסבול גם הוא. ואתה יודע מה קרה בסוף? העיף אותי. הבן זונה, המדריך, פשוט סילק אותי מהחוג. אחרי ששרפתי שלוש שנים בחוג המסריח שלו, העיף אותי! אתה מבין? וזה פגע, זה כאב, אבל אני התגברתי. בזכות הטובה. המורה הפרטי שלי אמר לי שיש לי כשרון נדיר, והמנצח של התזמורת העירונית לא הפסיק לקדם אותי. יום אחד הוא לקח אותי הצידה ואמר לי שהוא נפעם מן היכולת שלי להביא דברים מתוך עצמי ולא סתם להשתמש בטכניקה. באותה שיחה הוא גם הזמין אותי להשתתף בקונצרט ענק ולקחת בו תפקיד מפתח. הסכמתי בכיף. אבל כשהתחילו החזרות - לא יכולתי להאמין. המטורף עשה לנו חזרות כל יום. כל יום! איזה שמונה שעות חזרות! וגם כשהוא שיחרר אותנו, הוא רצה שנתאמן בבית. פסיכופת. מה הוא חשב לעצמו? שאין לי חיים? שאין לי חברה? שאין לי חברים? שכל מה שיש לי בראש זאת הטובה המסריחה מהתחת? אמרתי לו שאני צריך זמן, אבל הוא אמר שאם אני רוצה להיות חלק מהפרויקט אז אני חייב לבוא לחזרות כמו כולם, ושאם באמת יותר חשוב לי לעשות דברים אחרים אז הוא יבין וימצא פתרון. אה, באמת? מה הוא חשב לעצמו השמן? שאני אעזוב כמו אפס? ככה הוא הכיר אותי? אני לא עוזב! ולא רק שלא עזבתי, גם התחלתי לאחר. חמש דקות, עשר דקות, אתה יודע, לעצבן אותו. וגם בזמן ההפסקות הקצרות - במקום לנוח במסדרון עם כל החנג'ים, אני התגנבתי לאולם ומרחתי מוקוס דביק מהאף על הפיות

של כל הכלי נשיפה. שיהיה להם בתיאבון, מנייאקים! ואז הגיע היום הגדול - הקונצרט. מול מאות אנשים בוהים התזמורת שלנו ניגנה בהרמוניה, היצירה התקדמה והתפתחה, ובשיא שלה היה קטע כזה שכולם עוצרים את הנגינה רק בשביל שאני אתן צליל בודד "שירטיט את לב המאזינים". לרגע הזה חיכיתי. במקום לתת דו דיאז, תקעתי נאד אברמוביץ' לתוך המיקרופון. הקהל היה בשוק. המנצח עצר את כל הקונצרט באמצע, וצרח עלי מול כולם שאני חסר תרבות ונוכל. מה קרה?! שמן אידיוט!! חוץ מזה הוא זה שעודד אותי להביא לבמה דברים מבפנים! אבל אתה מבין? זה כואב, כל פעם מחדש. אבל זה גם חישל אותי. זה הכין אותי לחיים האמיתיים. עד לא מזמן הייתה לי חברה. שדיים גדולים, פנים בסדר, אפילו קצת חכמה. עשינו כיף חיים ביחד. הזיכרונות הכי יפים שלי הם ממנה. אבל באיזשהו שלב, אתה יודע, משעמם. רוצים לטעום עוד סופגניות. אבל היא כל כך אהבה אותי והשקיעה בי שהרגשתי מחויב, הרגשתי שלא מגיע לה להיות עצובה. אז המשכתי. משכתי. הייתי ולא הייתי. גם כשכבר לא יכולתי לשמוע אותה, או לגעת בה, או לחשוב על שום דבר שקשור אליה חוץ מלדמיין שאני תופס מחבט בייסבול ומרסק לה את הפנים, עדיין - משכתי. מה לא עושים בשביל האהבה! ואיך היא הודתה לי על כל ההקרבה? נכון, זרקה אותי. הכלבה, כפויית הטובה, בת זונה, אמרה שהיא רוצה להיות לבד, שרע לה, שהיא כבר לא אוהבת אותי, ושנדמה לה שגם ממני זורמות קצת אנרגיות שליליות. אה באמת? ממני?? כלבה, כפויית טובה, בת זונה! ואתה יודע מה עוד? שמעתי שהיא וחברות שלה מרכלות עלי. אומרות שאני בן -אדם רע, ונצלן, וחסר רגשות. ולא רק הן, לא חסרים אנשים שחושבים עלי ככה. בכלל, אני מרגיש כל כך הרבה שנאה כלפי כל כך הרבה אנשים שרציתי לאהוב, וכל כך הרבה אנשים שונאים אותי, שבא לי פשוט לעזוב את הכול, לגמור עם החיים המפגרים האלה, חיים מנייאקים... אבל אני בן-אדם. אני לא עוזב. יש לי מחויבות לחיים שלי. אני לא אהיה זה שייפרד. אני פשוט..."

הוא שתק והנהגן עוד כמה שניות, פעם הנהגון של כן, פעם הנהגון של לא, עם המשהו הזה שבער לו מאחורי העיניים. מכונית שטסה ברחוב פתאום עצרה לידינו בחריקה, היו בה שלושה או ארבעה נערים, אחד שישב במושב האחורי צעק מהחלון: "הנה אתה יא הומו!", הג'ינג'י תפס אבן, זרק עליו וצעק: "לך תזדיין עם ערבים בגיהנום!", וזינק פנימה לתוך המכונית ששעטה לכיוון אלנבי.

כשחזרתי לפאב האורות היו עמומים יותר, המוסיקה חזקה יותר, ואז פתאום הרגשתי כאב חזק במרכז החזה. כמו פצע עמוק לכל אורכו. אבא שלי סיפר לי כמה שעות קודם מה זה בעצם ניתוח מעקפים. כלומר ידעתי שלוקחים ורידים או עורקים ממקומות אחרים בגוף ועושים איתם מעקפים לצינורות הסתומים שבלב, אבל לא היה לי מושג מה באמת קורה בניתוח עצמו, שאחרי שירדימו את אבא ינסרו לו את בית החזה, יקפואו את הלב שלו כדי שיפסיק לפעום, בינתיים יחברו את הגוף שלו למכונת לב-ריאה שתחליף את הפעולה של הלב, במשך כמה שעות יתפרו את כל המעקפים שצריך ללב הקפוא, ורק כשיסיימו הכול אז יטעינו את הלב בזרם חשמלי כדי להעיר אותו מחדש. זה בעצם השלב הכי קריטי בניתוח, כי לפעמים הלב פשוט לא חוזר לפעום, ואז נגמר הסיפור. כשאבא שלי סיפר לי את זה הוא התגלגל מצחוק, הוא ראה כמה נבהלתי. "קטן עלי!... מה זה כמה מעקפים? תותח אני!", הוא דאג, מאד, אבל כשהייתי שם הוא היה מרוכז כל כולו בלעודד אותי, להצחיק אותי, להקל עלי. הוא באמת היה נורא מצחיק בימים האלה, והכריזמה שלו התפוצצה לכל הכיוונים. הפער בין הגוף חסר האונים שהיה מחובר לצינורות ולמכשירים מצפצפים, לבין החיות האדירה שבקעה ממנו, הפער הזה הימם אותי כבר מהרגע הראשון שנכנסתי למחלקה וראיתי אותו ככה, כשאני עדיין עם המדים והנשק והתיק הגדול על הגב. המראה היה פשוט בלתי נתפס: האיש החזק הזה, הסלע היצוק, עם הזקן הדוקר והצחוק המתגלגל, שנלחם כל החיים, שאהב להילחם, שהיה צופה קבוע באגרוף, שבאמת מסכנים היו היריבים שלו, שהיה לו קילר-אינסטינקט של מייק טייסון ואריק שרון ביחד, אבא שלי, חטף נוק-אאוט מהלב של עצמו ולא היה מסוגל לקום.

הקול של סיד בארט פתאום השליך אותי בפראות אל דפנה, ותמונות קפצו לי בראש במהירות אחת אחרי השנייה: הרגע שהיא הביאה לי מהחנות דיסקים שהיא עבדה בה את האוסף הקטן הזה, ואז התמונה שלנו שותים בירה שחורה ואוכלים תמרים צהובים קפואים אצלי בחדר, ואז הנשיקה על המיטה, ואז הנשיקה הארוכה במעלית, ואז לשבריר שניה חזר אלי הריח שלה ומשהו עמוק בתוכי התחיל להתפרק, ואז התמונה של שנינו יושבים במכונית בלילה עצובים ושותקים, ואז אנחנו שנה קודם במסיבת סילבסטר של המילניום, ואז אני מחבק אותה ואנחנו נופלים על הרצפה שיכורים וצוחקים, ואז הרגע ההוא שפתאום היא הייתה... שהיא לחצה חזק את הזרוע שלי

והסתכלה עלי ככה... הרגשתי שאני נחנק, שקשה לי לנשום, שעוד ועוד חלקים רופפים בתוכי ניתקים זה מזה, פחד מוות. במן אינסטינקט תפסתי בשתי הידיים שלי את הרגליים של הכיסא, ופשוט נשארתי ככה, מחזיק חזק חזק, כמו לצלול מתחת לגל עצום שלזנק מעליו אין שום סיכוי. לא שמעתי את המוסיקה, לא הצלחתי לזוז, רק החזקתי ונשמתי, נשמתי והחזקתי, עד שזה חלף.

כנראה שהרבה זמן צללתי בתוך המים האפלים האלה, כי כשפקחתי את העיניים המקום כבר היה מלא באנשים, בכל השולחנות, לכל אורך הבר, אנשים נכנסו ויצאו, לירן עבד בהילוך גבוה, מזג וערבב ושקשק ותקתק חשבונות, שרון המלצרית עברה בין השולחנות, אני לא יודע מתי היא בכלל הגיעה, השעה בטח הייתה אחת או שתיים, שעת הפיק, שעת הלחץ, ואז הרגשתי לחיצה נעימה על העורף שלי, כמו מסאז' מדויק של תנועה אחת. "מה מותק, אתה לא בצבא?". זה היה הרצל. הוא הביט בי בחום. אמרו לי פעם שהוא בן 50 אבל הוא לא היה נראה לי מבוגר בכלל, כלומר הוא לא הרגיש מבוגר אז הוא גם לא נראה מבוגר, הוא היה קל, כמו פרפר או כמו ילד, הפנים והראש שלו היו תמיד מגולחים על הסכין, והקמטים היחידים שלו היו בזוויות העיניים, אבל גם, קמטים כאלה של צחוק. הוא פתאום היה נראה לי כמו בודהה. "אתה ברגילה או ששחררו אותך כי הסתיים הסכסוך הישראלי-פלסטיני?", חייכתי אליו, פתאום רציתי נורא לספר לו על אבא שלי, אבל הגרון שלי היה חנוק חנוק, הפה כבד כבד, וכל המילים שלי אבודות. קיוויתי שהרצל פשוט ידע הכול בלי שאני אגיד לו כלום. "תיכף נוציא קרן יער". ואז בהתלהבות של ילד שמציע להבריז משיעור הרצל סימן ללירן על קרן שהייתה תלויה בין שני מסמרים על הקיר מאחוריו. את הקרן-יער אני הבאתי במתנה לפאב כמה חודשים לפני זה. אבא שלי היה בפראג וביקשתי ממנו לחפש לי אחת כזאת כי בשוק הפשפשים לא מצאתי, ואז הוא חזר לארץ עם קרן של עז. הרעיון שלי היה לשתות כמו בימי הביניים מתוך הקרן, ומישהו גם סיפר לי שהסיבה ששתו פעם יין ככה הייתה שבניגוד לכוס אי אפשר להניח אותה, אז חייבים לשתות ביחד הכול עד שהיא מתרוקנת. כשהבאתי אותה לפאב הרצל התלהב מהרעיון, ולירן המציא במיוחד קוקטייל בשם "מרעיד ברכיים", הכי חזק שיש - וודקה, ג'ין, רום, טקילה ועוד איזה משהו מתוק, שממלאים בו את הקרן ומעבירים אותה ברחבי הפאב. לירן סיים לרקוח את ה-"מרעיד" ואז הניף פעמון גדול מוזהב, צלצל וצעק: "קרן יער! קרן יער!"

קרן יער!"... גם מי שלא היה לו מושג במה מדובר הצטרף למחיאות כפיים ולשריקות, "קרן יער! קרן יער!", לירן העביר אלי את הקרן והמשיך לצלצל ולשרוק: "קרן יער! קרן יער!", לגמתי והעברתי הלאה, "קרן יער! קרן יער!", שתיתי כבר כמה חצאים וכמה צ'ייסרים עד אותו רגע אבל לא באמת הרגשתי שום השפעה שלהם עלי, אחרי כמה דקות הקרן חזרה אלי שוב, נשאר בה משהו כמו רבע מהכמות ואני שתיתי הכול בבת אחת, "קרן יער... קרן יער..." ואז הרגשתי רע. בחילה. הבטן שלי געשה, קמתי והתנדנדתי לשירותים שבמקרה היו פנויים, נפלתי על הברכיים והקאתי לתוך האסלה חמש או שש פעמים. כשזה נגמר אני פשוט נשארתי ככה על הברכיים. פתאום היה לי נעים ולא רציתי לקום. נזכרתי שכשדפנה ואני היינו ככה שיכורים על הרצפה לפני שנה, במסיבה ההיא של המילניום, והיא לחצה לי את הזרוע והסתכלה עלי במבט הזה, כולם התחילו לספור לאחור את הדקה האחרונה של האלף. דפנה הרימה אותי מהרצפה והובילה אותי למקלחת וסגרה מאחורינו את הדלת, התנשקנו חזק, אני הצמדתי אותה לקיר והתנשקנו שוב, מבחוץ כולם ספרו את השניות האחרונות, הנפתי אותה באוויר והיא כרכה את הרגליים שלה סביבי, בקיר שאליו היינו צמודים ראיתי שני חלונות קטנים, ממש מעלינו, התנשקנו שוב, חזק, הנפתי את יד ימין וניפצתי באגרוף את החלון הימני, התנשקנו שוב ואז ניפצתי את החלון השמאלי, התנשקנו שוב, הזכוכיות ריחפו מעלינו ומסביבנו כמו אבק כוכבים, דפנה חייכה אלי המומה ומוקסמת, זיקוקים התפוצצו בשמיים, אלף שנים חלפו. אחר כך דפקו בדלת, נכנסו, נבהלו, היד שלי נטפה דם, שטפו, חבשו... לא היה איכפת לי מכלום. הייתי מאושר.

התחלתי כבר לחזור לכיוון הבר אבל אז הבחילה עלתה בי שוב. עצרתי ונשענתי עם הגב על הקיר שמאחורי. בשולחן שהיה קרוב אלי ישבו בחור ובחורה בערך בגיל שלי, הוא היה שרירי עם שיזוף קרבי, והיא הייתה נמוכה ויפה ונבוכה. הרגשתי שהם באיזושהי שיחה רצינית וממש לא רציתי להפריע להם, או להקיא עליהם, אז פשוט נשארתי ככה, בלי לזוז, ורק הקשבתי, לבחור השרירי עם השיזוף הקרבי שדיבר אל הבחורה הנמוכה, והיפה, והנבוכה:

"אז... בכל מקרה... אני חשבת במשך השבוע בבסיס הרבה מאד על מה שקרה ביום שבת. ותדעי לך, שפשוט אין לי מילים לתאר לך כמה שאני מעריך אותך וכמה שאני תופס ממך על איך שאת היית עם זה, ואני בטוח שכל בחורה אחרת הייתה מתחילה

להיעלב ולחשוב אולי שזה בגלל שהיא לא מושכת מספיק או משהו, ואז אולי בתור מגננה היא הייתה אפילו... לא יודע, נותנת לי להרגיש כאילו שאני לא בסדר או... אולי אפילו מספרת על זה אחר כך לחברות שלה... בקיצור – דברים נוראים שאותך אני אפילו לא שואל עליהם, כי אני הרי סומך עליך בעיניים עצומות ויודע במאה אחוז שזה יישאר רק בינינו. אז רק שתדעי לך עוד הפעם, שאני חושב שאת מדהימה, ושאני גאה בך, ו... תודה. עכשיו, ובגלל שאני מרגיש כלפיך ככה, אז אני החלטתי שאני רוצה גם לשתף אותך בכמה דברים שאני חשבתי במשך השבוע בבסיס על למה בדיוק זה קרה. אז קודם כל, אני נזכרתי פתאום שכשהייתי בן שלוש-עשרה, בדיוק בתקופה של ההתפתחות, אז היה לי ניתוח אפנדיציט, והרופא שעשה לי אותו - רק אחר כך אנחנו שמענו שהוא רופא מאד לא מקצועי, ככה שיכול מאד להיות שהוא הזריק לי יותר מדי חומר הרדמה או שפשוט הוא הזריק את זה למטה מדי, וזה אולי מה שגרם לאיזשהן... טיפה... למרות, שזה לא תמיד ככה או משהו, בכלל לא. זאת הייתה הפעם הראשונה והיחידה שקרה לי כזה דבר, ואני הייתי, לא עם המון, אבל עם הרבה מאד בחורות לפני זה, וממש לא הייתה שום בעיה. להפך. ואת יודעת מה, אני אפילו אגלה לך, שביום שבת מיד אחרי שהלכת - פתאום זה היה בסדר גמור. וגם במשך השבוע בבסיס אני בדקתי כל יום - ואין בעיה. ככה שאני ממש לא דואג. אם כבר מישהו צריך לדאוג זה מישהו כמו חבר שלי נדב. פעם הוא סיפר לי על מה שהיה לו עם איזו מישהו... לא משנה, אני לא רוצה לדבר על נדב כי הוא חבר שלי, אבל רק שתדעי לך, שמה שלי קצת היה, זה כלום יחסית לנדב לנדב. דבר נוסף שרציתי לשתף אותך בו, זה שלפעמים יש לי קטע כזה, שאם מישהו ממש רוצה ממני משהו - אז פתאום לא מתחשק לי. את מבינה למה אני מתכוון? נגיד, אני ממש אוהב מלבי. אבל לפעמים כשחבר מהפלוגה בא אלי מתלהב ורוצה שניסע למלבי דג'אני ביפו, פתאום לא מתחשק לי. ויש להם מלבי מעולה. את מבינה? אז נגיד ביום שבת, ותקני אותי אם אני טועה, אבל אני הרגשתי שאת ממש... רוצה. אז יכול להיות שבגלל זה... ואני גם לא יודע אם את זוכרת, אבל כל מה שהצעתי לך ביום שבת את רצית, הצעתי לך מרק – רצית, הצעתי לפתוח חלון – זוכרת? אז לא יודע, סתם, מעניין לחשוב איך דברים היו מתפתחים אם... היית פחות רוצה. סתם, חומר למחשבה. אולי לרצות פחות. ואת יודעת במה עוד נזכרתי? וזה משהו מאד אישי אבל חשוב לי לשתף אותך בו. אצלנו

בטנק, מרכבה סימן 3, אני טען-קשר אז אני אחראי גם על המאג. וכשאנחנו עושים אימונים באש חיה אז כשאני מוציא פלג גוף עליון מהצריח ויורה, החלק התחתון שלי שבתוך הטנק צמוד לבית-בליעה של הפגזים, שזה רכיב שפולט הרבה חום. ויש כנראה משהו בשילוב הזה של הרטט של המאג, הקפיצות של הטנק, והחום של הבית-בליעה, שעושה לי מאד נעים שם, ואחרי כמה זמן בגלל החיכוך... אבל זה לא הסיפור, מה הסיפור? שבאוגוסט האחרון עשינו תרגיל חטיבתי, ויצא שהייתי על המאג שעתיים וחצי רצוף. יורה, מטווח, מרוקן ארגזי פעולה, ואני נשבע לך, כל רבע שעה - עוד פעם. ספרתי - מהפתיחה באש ועד שחזרנו לשיזפון - תשע פעמים. ואני חלילה לא בא להשוויץ או משהו, אבל היה לי חשוב שאת תדעי את זה, בגלל יום שבת והכול, שתדעי שלא רק שאני יכול אני גם יכול הרבה. ואני גם ביררתי מאז בכל מיני ספרים מקצועיים, ומסתבר שמה שקרה לי שם באימון זו דווקא תופעה ידועה. זה נקרא "יכולת רב-אורגזמתית", ורק לאחוז מאד קטן של גברים יש את היכולת הזו. ככה שבאמת אני קיבלתי מתנה גדולה, אני פשוט לא יודע עדיין איך להשתמש בה בדיוק. אבל ביום ראשון בבוקר אני קניתי בקניון באר-שבע ספר בשם "סודות המין הטנטרי" - וכתוב שם בפירוש על הטוסיק, טוסיק זה המאחורה של הספר, שעם קצת אימון ועם קצת רצון אפשר בעזרת הספר לגמור עשרות פעמים. כל מה שצריך זה לתרגל את הטכניקות הטנטריות האלה שלוש פעמים ביום. אז בגלל שאני עוד בצבא אין לי זמן לאונן יותר מפעם-פעמיים ביום, ככה שזה אולי ייקח לי עוד קצת זמן עד שאני אצליח לגמור עשרות פעמים, אבל אני משוכנע במאה אחוז, שמהר מאד אני כבר אגמור לפחות... פעם אחת. זהו, אז רק..."

הוא פתאום השתתק. הרמתי את המבט וראיתי שהוא מסתכל עלי מעבר לכתף שלו. הלכתי משם בחזרה לבר, אבל איכשהו מצאתי את עצמי במחסן האחורי, איפה שכל הספות והפופים. כשנכנסתי היה שם חשוך, וריח חזק של ג'וינטים וטחב. נזרקתי על הפוף הגדול של הרצל ובמשך כמה דקות סתם בהיתי בחושך. פתאום קפצה לי לראש המחשבה: איפה בפאב אני יכול למצוא סיכה? אבא שלי פוחד ממקומות סגורים, במעליות הוא תמיד מתחיל להזיע, פעם הוא ברח מבדיקת MRI כי הוא לא הסכים שיכניסו אותו למכונה, וכמה פעמים הוא אמר לי, כאילו בצחוק אבל נראה לי שברצינות, שכשהוא ימות יום אחד, אז כשיבקשו מאתנו לזהות את הגופה שלו, שאני

אחביא בכיס שלי סיכה ושאני אדקור אותו כדי לוודא שהוא לגמרי מת, שרק לא יתעורר פתאום חי בתוך הקבר. אבל למה שתהיה פה למישהו סיכה?... פתאום ראיתי שאני לא לבד. שמישהו עומד לא רחוק ממני עם הפנים לקיר, ומסתכל עליו כאילו שהיה שם חלון. הוא היה תיכוניסט או תחילת צבא, והיו לו עיניים כאלה גדולות. התקרבותי קצת ואז הוא סובב את הראש והסתכל עלי במבט אבוד, אולי נראיתי לו מוכר, אולי הוא פחד ממני, אולי גם אבא שלו שוכב עכשיו בבית חולים וגם מתחת לרגליים שלו האדמה נפערת. מבעד לעיניים הגדולות היה לו מבט חולמני, רחוק ונקי, מן משהו כזה של נסיך. שאלתי אותו אם הוא בסדר והוא ענה לי שהוא אוהב את החורף אבל לא היום. לא ידעתי מה להגיד על זה. ואז דמעה אחת זלגה לו על הלחי והוא פשוט התחיל לדבר, לאט ובשקט, עם המבט הזה של הנסיך:

"אני חושב שהיא בכלל לא ידעה מי אני עד אתמול בערב. היא בטוח לא הייתה מודעת למה שהיא גורמת לי. במשך יותר מחמש שנים היא מילאה אותי. היא הייתה הסיבה לכל דבר שעשיתי. ברגע שהתעוררתי בבוקר נזכרתי בה, דמיינתי אותנו יחד, מלטפים, מנשקים, כל פרט. אני תמיד איחרתי לכל מקום בבוקר בגלל המחשבות האלה. הייתי צריך לכוון את השעון שעה קודם בשביל שאני אספיק לחשוב בלי לאחר. אבל לא רק בבוקר, בכל רגע שהיה לי אני חשבתי עליה. וגם כשעשיתי דברים, והייתי במקומות שאין שום סיבה שבעולם שהיא בכלל תגיע אליהם, אני לא הפסקתי לדמיין שהיא בכל זאת באה לחפש שם משהו והיא פוגשת אותי. אז דאגתי תמיד להיות נקי ומגולח למקרה שהיא פתאום תצוץ. אני רזיתי, השתזפתי, הרמתי משקולות, מרחתי משחות נגד חצ'קונים, הכול רק בשבילה. אפילו כשהייתי לבד בחדר שלי אני דמיינתי שיש לה איזו מצלמה סודית והיא רואה אותי, אז התנהגתי אחרת. מיוחד. הכול היה כל כך אינסופי, ודווקא אתמול בערב הכול קרה כל כך מהר. הזמנתי אלי כמה חברים כי ההורים שלי נסעו לסוף שבוע, קצת לפני שכולם הגיעו אחד מהם אמר שהוא יאחר, ושאל אם זה בסדר שגם כמה ידידות שלו יבואו. הסכמתי. קיוויתי שאולי אחת מהן זו היא. אבל כשהוא הגיע, איתה, אני לא יכולתי להאמין. לא יכולתי לברוח או להתחבא כי זה היה הבית שלי, אז ניסיתי להתעלם. פתאום היא ניגשה אלי ואמרה לי שיש לי בית מעניין. התעלמתי. אז היא אמרה שזה הגיוני כי אני נראה לה בן אדם מעניין. התעלמתי. אז כשכל החברים שלי הלכו היא אמרה שנראה לה שהיא תישאר.

התעלמתי. כשנשארנו רק שנינו לבד זה כבר היה קשה להתעלם. היא הייתה שם. היא. הכנתי לנו שוקו חם עם קצפת כמו שדמיינתי אלפי פעמים, היא התחילה לספר לי על החיים שלה. משהו בדיבור שלה קצת הטריד אותי. לא מה שהיא אמרה, לזה לא הקשבתי, הטרידה אותי העובדה שהיא מדברת, ושיוצאים לה קולות כמו לסתם אחת. ואז היא נישקה אותי, והיה לה רוק בתוך הפה, ואז היא הפשיטה אותי, והתפשטה בעצמה, והתחלנו... להזדיין. להזדיין. בלי הפרחים... בלי המנגינות... רק זין וכוס. בסדר, אני לא מטומטם, אני יודע שזה ככה, אבל איתה, איתה זה היה צריך להיות אחרת! על מה שרפתי חמש שנים מהחיים שלי? למה היא הייתה חייבת לבוא?... כשהייתי קטן הכלב שלי מת לי בידיים. כשזה קרה הרגשתי מן ואקום בבטן, מן ריק. כשגמרתי בתוכה הרגשתי את התחושה הזאת שוב".

ואז הוא פשוט הסתובב והלך משם. אני כל כך פחדתי מהיום שדפנה תיפרד ממני, שנה שלמה התעניתי במחשבה הזאת. אבל כשהיא נפרדה ממני, בשבע עשרה למאי 2000, בחדר הקטן שלה, כשאני על המיטה והיא על הכיסא, כשהיא אמרה את זה, הדמעות שלי היו כאלה של הקלה. היא שחררה אותי סוף כל סוף מהפחד הנורא שהיא תעזוב אותי. זה כבר לא יקרה, כי זה כבר קרה. אבל אז - פתאום הרגשתי עצב אחר, מוזר, כוסס: עצב על זה שהשמיים לא נפלו לי על הראש, שהאדמה לא בלעה אותי, שהעולם לא קרס, וגם עולמי לא קרס. שזה בכלל לא היה כמו שדמיינתי את זה. איך הוא אמר?... מן ואקום בבטן, מן ריק. כן, כזה. הוא כל כך קיווה שהיא תבוא, אני כל כך פחדתי שהיא תלך, ושנינו התרסקנו על הקרקע של המציאות.

"הלו, רב-אלוף, איפה היית? עשית חירבונים, מה? עוד קרן יער?". עצמתי עיניים. דמיינתי את אבא שלי ישן עכשיו במיטה באיכילוב, נוחר, חולם, אולי בפעם האחרונה, ואז תהיתי אם הוא ישן בכלל או שהוא ער, כמוני, ועצוב עצוב עצוב. שרון המלצרית בדיוק התקרבה אלי, אנחנו בקושי הכרנו אבל אני ידעתי שברגע הזה אם היא תהיה נחמדה אלי, תשאל אותי מה נשמע, תחייך אלי, או סתם תסתכל עלי בעיניים טובות, היא תציל אותי ותמשוך את הנשמה שלי מתוך התהום. ואם היא לא תהיה נחמדה אלי, בגלל העומס בפאב, או כי אני חוסם לה את המעבר, או סתם כי היה לה יום רע, אם היא תגיד לי משהו בעצבנות או תסתכל עלי בזלזול, אז המיתר האחרון שמחזיק אותי יפקע ואני אפול ואשבר לאלף רסיסים. אלוהים, מה היא קשורה, מה אני רוצה

ממנה, מה היא יודעת, מה אני יודע, מה מישהו יודע על המשמעות של כל נשימה וכל תנועה וכל מבט שלו בעולם הזה. רגע לפני שהיא הגיעה אלי איזה זוג קרא לה והיא שינתה כיוון.

"הלו, קולומבו, יש מצב אתה לוקח אחד שמאלה, תיתן לגברות פה לשבת? אתה בשבילך מעכשיו רק מים עם לימון!..." ביני לבין הקצה של הבר הפריד עכשיו רק משה, המבוגר המוזר שתמיד ישב שם. הוא הסתכל עלי לרגע קצר, ואז חזר לדבר לעצמו או לספור או להתפלל או מה שזה לא יהיה. אני אף פעם לא דיברתי עם משה, משהו בו תמיד הרתיע אותי, אבל פתאום הוא היה נראה לי נורמלי לגמרי, אולי הכי נורמלי שיש. ואז בפעם הראשונה בלילה הזה המילים התגלגלו ממני בקלות כששאלתי אותו מה שלומו, והוא ענה, ואני הנהנתי כשהוא היה צריך הנהון, ולאט לאט משה התגבר כמו גשם:

"אני - מצוין. ישנתי טוב בצהריים. ביקרתי אצל אחותי היום, היה מאד כיף. ישבנו, שתינו קפה, דיברנו. זהו... בדרך אליה היה איזה קטע קצת... מוזר, לא נעים. אני הלכתי על המדרכה ברחוב יעקב, ואיזו פיאט אונו לבנה נסעה מאחורי די מהר, ובמקרה אני הסתובבתי להסתכל, ואני חושב שההגה זז לו קצת, לנהג, והוא ככה סטה טיפונת מהמסלול וכמעט פגע בי. זהו, זה היה קצת מפחיד באותו רגע אבל... זהו, לא קרה לי כלום. נדמה לי שזה היה נהג מבוגר, זקן קצת, אולי חולה, ויכול להיות שנפלו לו המשקפיים או משהו והוא התכופף להרים אותן, ובגלל זה ההגה זז לו קצת. זהו, אולי קיבלתי מכה קטנה, כי קצת כואבת לי היד מאז. זה יכול להיות? אני לא זוכר בדיוק, אני רק זוכר שההגה זז לו בדיוק כשהוא עבר לידי. ועכשיו כואבת לי קצת היד. אם הוא היה דורס אותי אז בטח כבר היה יורד לי דם, לא יכול להיות שהוא דרס אותי ולא קרה לי כלום, נכון? זהו, תיארתי לעצמי. וזהו, חוץ מזה לא היה עוד משהו מיוחד. הכול בסדר. אחותי חזרה לעבוד. הולך לה טוב, היא מאד מרוצה. התינוק שלה, הוא כל כך חמוד, כל הזמן הוא מחייך. זהו. היה איזה משהו קצת מוזר בבניין שלה כשהגעתי... פתאום אני נזכר... כשעליתי אליה, אז בחדר מדרגות היה איזה מישהו, אולי המנקה, נראה לי שהוא היה תימני או מרוקאי, או אתיופי, אני לא זוכר, אבל כשנכנסתי לחדר מדרגות אז הוא הסתכל עלי ונראה לי שמשוה אתו היה קצת לא בסדר, אולי הוא היה קצת קוקו, כי היה לו מן מבט מוזר בעיניים כשהוא הסתכל עלי.

זהו, ואז כשעליתי במדרגות אז הייתי חייב לעבור לידו והוא קצת נגע בי. זה בסדר?
נראה לי שזה היה המנקה. פשוט לא ראיתי אותו אף פעם בבניין לפני זה. אבל אני
זוכר שכשעברתי לידו אז הוא נגע בי, ונדמה לי שהוא גם הוציא משהו מהכיס, אבל לא
נראה לי שהוא הוציא סכין קפיצית, נכון? זהו, אני הייתי מרגיש אם הוא היה דוקר
אותי, נכון? למרות שעליתי מאד מהר... אי אפשר שמישהו ידקור אותך בלי שתרגיש,
נכון? זהו, ברור. אז אני בסדר? כן, ברור, ברור. זהו. לא עשיתי עוד משהו מיוחד,
ראיתי קצת טלוויזיה... אני אוהב את קלינטון, אני חושב שהוא צודק, צריך להקפיא את
הבניה בהתנחלויות. אבל כן קצת חבל לי על המתנחלים. מסכנים, בכל זאת, זה הבית
שלהם. אבל אני כן בעד, אי אפשר להמשיך לכבוש עם אחר. גם אחותי בעד, דיברנו
על זה. התינוק שלה, תשמע, הוא כזה חמוד, כל הזמן הוא מחייך. זהו, היה איזה רגע
קטן, פתאום קופץ לי לראש עכשיו, שאחותי נכנסה למטבח להכין קפה, והתינוק שלה
שכב בלול, והחלון היה פתוח. הם גרים בקומה רביעית. זהו, ואני בדיוק חשבתי על
משהו, והתינוק עשה מן תנועה כזאת של התרוממות, ואני בדיוק עשיתי מן תנועה
כזאת עם היד. אבל אין סיכוי שהעפתי אותו מהחלון. נכון? אני לא זוכר על מה חשבתי,
אולי על הוועד-בית... או על קלינטון. אני לא זוכר. אבל אני זוכר שהוא עשה תנועה
כזאת של התרוממות, ואני עשיתי תנועה כזאת עם היד, כי היה לי לא נוח, אולי גירד לי
משהו. זהו, מה אתה חושב? אחר כך הוא כבר היה נראה בסדר גמור, הוא כן קצת
בכה... אבל אחותי האכילה אותו והוא הפסיק. אז אתה חושב שהכול בסדר? זהו,
ואחר כך הוא כבר חייך והיה מבסוט לגמרי, הוא לא היה נראה כמו מישהו שנפל
מקומה רביעית, ממש לא. נכון? זהו, ברור, ברור. זהו, אין עוד משהו מיוחד. קצת
עצוב לי בזמן האחרון, אני לא יודע מה זה, אולי זה בגלל העיתונים. כל פעם שאני
קורא בא לי לבכות, אני לא מבין איך אפשר בכלל להשתלט על כזה דבר, גונבים,
ורוצחים, ואונסים, והורסים הכול, כל יום, כל הזמן, בכל מקום... מסכנים השוטרים,
בחיי, כל כך קשה להם, איך הם מחזיקים מעמד בכלל? זהו. אני חושב שבגין היה
ראש ממשלה טוב. נראה לי שהוא היה הכי טוב. חוץ מבן גוריון. בעצם אולי שניהם.
בגין ובן גוריון. זהו. היה לי נורא כיף עם אחותי. היא חמודה. שתינו קפה, דיברנו, זהו.
כן היה איזה משהו קצת מוזר, עכשיו אני נזכר..."

פתאום הרגשתי שאני חייב להפסיק, שהוא אף פעם לא יעצור, שאם אני אקשיב לו עוד רגע אחד אז המוח שלי יתפוצץ. קמתי, הוא השתתק והביט בי, חייכתי אליו כמה שרק הצלחתי, ואז פניתי והתרחקתי ממשה ומהקצה שלו.

"מה מותק? ראיתי שדיברת עם משה...". הרצל. "יש לו מחשבות מעניינות, מה? לכולנו יש גם כאלה, תאמין לי. חלק מהן פשוט מתחפשות למחשבות שפויות, אבל הן לא. כולנו משוגעים. תגיד לי מותק, מה זה כל החיים האלה אם לא מלחמה שלא נגמרת בין הסרטים שאנחנו אוכלים לבין המציאות שאוכלת אותנו, הא? זה טוב, מה? לי למשל יש את העניין הזה עם החמש. סיפרתי לך עליו. לא סיפרתי לך? ... רגע, כבר חוזר". כל כך קיוויתי שהוא יחזור ויספר לי מה זה העניין הזה עם החמש. "תסתכל... השורש אקליפטוס פה ליד ג'ניס ג'ופלין, כמה זרועות יש לו? חמש, נכון? אוקי. עכשיו, כמה תמונות יש בפאב? תספור - אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש. נכון? מעולה. עכשיו, כמה מנורות-קיר יש? אחת, שתיים, שלוש, ארבע... רגע, צחי! זוז טיפה! חמש מנורות-קיר. ככה עיצבתי את המקום. את הכול אני חייב לחלק בחמש. נגיד אתה מדבר איתי עכשיו, לא משנה, מישהו מדבר איתי, אני מחלק את המילים שלו לחמש. אני מקשיב, כן? אל תדאג, הרצל שומע הכול, אבל על הדרך - מחלק לחמש. נגיד עכשיו יש עליך שמונה פרטי לבוש, ספרתי איך שראיתי אותך, כולל תחתונים, גרביים זה שניים, סך הכול שמונה פרטי לבוש. עכשיו, הכול טוב, כן? אבל בא לי שיהיו לך עוד שניים, מפריע לי קצת, לא יודע להסביר. גם כאן בפאב הכול, בקבוקים, כוסות, צ'ייסרים, קניתי קופה רושמת מיוחדת עם חמישה תאים, עשרה מקומות על הבר. נו, ותגיד לי, אני שפוי?". הוא חייך אלי את החיוך הילדי המקסים שלו. בודהה. התחשק לי לחבק אותו ולהירדם. כמה בחורות עמדו לצאת והרצל הלך כדי להיפרד מהן, "תבדוק בעצמך, הכול חמש! תבדוק אותי, הכול!". ארבע בחורות. תהיה חסרה לו אחת.

הייתה הפוגה קלה בגשם אז יצאתי החוצה לנשום קצת אוויר. השעה הייתה בטח ארבע, החושך היה עמוק, והתחלתי ללכת ימינה על הרחוב. חלפתי על פני הפיצוצייה עם הנקניקיות, ואז מול האוליב שכבר היה סגור, ואז ליד בית הכנסת ההוא שדפנה ואני התנשקנו ליד העמודים הלבנים שלו. הדקות והשניות עד הניתוח של אבא זחלו עלי כמו נמלים ועקצו לי בכל הגוף. פתאום נזכרתי בלילה אחר, רחוק רחוק, כשהייתי קטן והיו לי אבעבועות רוח בכל הגוף וקדחתי מחום, ואז אבא הסיר ממני את השמיכה

ואת החולצה וכיוון אלי מאוורר קטן כדי להוריד את החום, ואז הוא לקח מקלון אוזניים וטבל אותו בIOD, ואני צרחתי כי זה שרף, ואז הוא אמר לי שהוא רק מצייר עלי אינדיאנים, ואני נרגעתי. וככה אבא עבר עם הIOD על כל הפצעים שלי, ומתח קוים, וצייר אינדיאנים משונים, וארוכים, ורזים, ומשולשים, וכחולים. והנמלים נעלמו.

הגעתי כמעט עד לקצה הרחוב כשהגשם חזר והתגבר במהירות. בתוך שניות הוא הפך למבול, שהפך לשיטפון, המים כיסו את הנעליים שלי, הגיעו לי כמעט עד הברכיים... כשחזרתי לפאב המקום כבר התרוקן, לירן קיפל, שרון הלכה, גם הרצל, רק משה עוד ישב לו שם בקצה, נוחר עם האף שלו על הבר. הבחור-נסיך עם העיניים הגדולות שילם את החשבון שלו ונופף לי לשלום. אפילו לא ידעתי מה השם שלו, גם הוא לא ידע את שלי, ובכל זאת הצצנו זה לזה לנשמה. לירן העלה את הדימרים של האורות בפאב, לאט, ולא עד הסוף, בכל זאת היה לו לב. הוא העיר את משה ששלף את הכרטיס אשראי של אימא שלו, שילמתי גם, לירן סגר קופה ואני ספרתי את המדפים - חמישה, ואת השולחנות - חמישה, ואת הכיסאות - עשרים וחמישה.

פתחתי את דלת העץ הכבדה, האור דקר לי את העיניים, ויצאתי מה-Root's. אבל את חמש המדרגות מהדלת למדרכה עדיין לא הצלחתי לחצות. עמדתי שם והבטתי במסעדת ננוצ'קה הסגורה שממול, ובמשפט שהיה כתוב על הקיר החזיתי שלה באורות ניאון ורודים: "אני עדיין לא טיילתי איכן שפועם לבך". איכן עם אלף, לא עם הא. עד לאותו רגע חשבתי שזאת מן התחכמות שיווקית כזאת, אבל פתאום הייתה לי הרגשה שהבעלים של המסעדה בחרה לכתוב את המשפט הזה כי כשהיא הייתה צעירה, הייתה באמת איזו כתובת גרפיטי כזאת בעיר שהיא גדלה בה, ושם הטעות כתיב לא הייתה מכוונת, והמשפט הזה נחרט בה והיה יקר לה למרות הטעות, אולי דווקא בגלל הטעות, והיא פשוט רצתה אותו על הקיר שלה.

כל זה היה לפני עשרים ואחת שנים. אז איך בעצם אני זוכר כל כך טוב את הלילה ההוא? את כל הרגעים האלה, כל האנשים, כל מה שהם אמרו ולא אמרו? אולי כי יש לי זיכרון טוב. ואולי לא. יכול להיות שאני לא באמת זוכר את כל הדברים כמו שהם היו. ויכול להיות שאני המצאתי דברים, או שהוספתי להם, או שהחסרתי מהם, או שהגזמתי אותם, או שערבבתי ביניהם, או שדחסתי ללילה אחד הרבה מאד לילות.

אבא עבר את הניתוח. הוא באמת היה תותח כמו שהוא הבטיח לי. השיקום שלו נמשך כמה חודשים ואני קיבלתי בזכות זה הרבה אפטרים מבורכים מהצבא. מאז הניתוח הפכנו להיות לא רק אבא ובן אלא גם החברים הכי טובים. דיברנו כל בוקר, נפגשנו כל שבוע, לא וויתרנו על הפגישה הזאת אף פעם, לא משנה מה. הזמן הפך יקר. היו רגעים, כשהיינו ביחד, שיכולתי אפילו להרגיש את הגעגוע אליו למרות שהוא היה לידי, כאילו נכחתי במקביל בשתי נקודות שונות בזמן.

אבא מת לפני שלושה ימים. הלב כמובן. במהירות, בבת אחת, כמו צרצר ענק שהתפקע. בלילה במיטה שלו כשבחוץ מבול. אמצע ינואר.

ועכשיו כשהייתה הפוגה בגשם יצאתי מהשבעה, הרגשתי שאני חייב לנשום קצת אוויר, נכנסתי למכונית ופשוט נסעתי. רק באמצע הדרך הבנתי לאן אני נוסע. לכאן. למקום שהיה פעם ה-Root's Bar, הפאב של הרצל. מאז הימים ההם הוא החליף בעלים, החליפו את השם שלו לצוזמן, שיפצו, עיצבו מחדש, בסוף גם הצוזמן נסגר. גם הננוצ'קה. רק בית הכנסת עוד עומד לו שם זקוף על העמודים הלבנים שלו, אבל השורשים שלי כנראה שתולים כאן, בפאב הקטן והמעושן הזה, החום, האדמדמ, והחם... איכן שפועם ליבי.

- סוף -